

I Albertslund laver man grøn venteliste. De, der arbejder i kommunen, men bor et andet sted, kan alle regne ud skal transporteres frem og tilbage mindst to gange om dagen. Kunne man give dem en fortrinsret til at få en lejlighed i Albertslund? Ja, det kunne man godt. Det har betydning, at 40-50 familier er flyttet.

Det er et spørgsmål om kreativitet og tankegang og kombinatorik. Hvad er det, der skal til for at fremme en udvikling, man gerne vil? Det kan man jo ikke vedtage herinde i Folketinget. Vi kan kun give instrumenterne og mulighederne, og så må de selv ude lokalt arbejde videre med det. Det er det, det drejer sig om.

Det er ikke kun i Byudvalget som sådan, at vi prøver at koordinere tingene. Det er også i de enkelte ministerier. Derfor skal jeg med det samme sige, at det er rigtigt, det er boligministeren, der står her i dag, men jeg står her på regeringens vegne som formand for Byudvalget, der tegner 13 ministerier. Så det er altså ikke kun boligpolitik, vi taler om. Vi taler faktisk om bypolitik, og det er noget andet end boligpolitik, eller man kan sige, at boligpolitik er en del af bypolitikken. Vi skal lige have den helhed helt på plads.

Og jeg er da helt tilfreds med, at jeg er formand for 13 ministre, bl.a. finansministeren og økonomiministeren. Det kan jo godt give lidt pondus en gang imellem.

Men det, jeg gerne vil sige hermed, er, at når det er så bredt, og når der er så mange ting med i redegørelsen, er det, fordi den aftegner 13 forskellige ministeriers indsats på forskellige områder. Det er Arbejdsministeriets indsats, når det drejer sig om at få unge andengenerationsindvandrere i arbejde. Det drejer sig ikke mindst om de sociale tiltag, som socialministeren står for ved storbypuljer og mange andre ting. Det er det, man skal have in mente, når man ser på helheden, og hvor man godt en gang imellem kan sige, at der er mange ting med. Og det er der, fordi der er mange ministerier involveret.

Der er to ting, som jeg gerne vil fokusere på. Den ene er spørgsmålet om andengenerationsindvandrere. Det er her, jeg peger på voldspakken. Jeg synes, at det er meget nødvendigt, at man ikke tager udgangspunkt i, at nu skal man bygge institutioner, men derimod foretager en egentlig forebyggende indsats. Der er afsat 40 mio. kr., som kommunerne bl.a. kan søge til disse initiativer.

Dernæst vil jeg pege på, at der er andre initiativer, der skal til, fordi kulturelle forskelle en

gang imellem kan være meget svære at overkomme.

Jeg har ikke beskæftiget mig så meget med de to andre dimensioner, nemlig spørgsmålet om tiltag mellem boligejere og lejere. Jeg har heller ikke diskuteret, om det er en Bismarck, der skal regere og bestemme, om en lejer må bo et bestemt sted eller ej, eller om en kommune skal tage imod et bestemt antal eller ikke. Det er den samme filosofi bare med modsatrettede fortegn.

Jeg vil gerne henvise til, at vi faktisk fremsendte en redegørelse til Boligudvalget før jul sidste år, hvor vi gjorde opmærksom på, at den førstegangsplacering af flygtninge, vi taler om, faktisk fungerer udmærket, også i de kommuner, man her taler om. Vi må heller ikke glemme, at der jo også er store økonomiske tilskud til de kommuner, som tager størstedelen af de flygtninge, vi taler om.

Derfor er det overordentlig vigtigt, at vi engang får udviklet forskningen, så vi ved, hvad det er, der skal til, og hvordan det kan være, at der bor mange ét sted og ikke så mange et andet sted, selv om de almene boliger har samme karakteristika og er bygget på samme tidspunkt. Det er det, vi mangler. Vi skal have redskabet, så vi på et tidligere tidspunkt kan gå ind og sige, at det er dér, vi skal sætte ind for at få den udvikling, vi gerne vil have.

Så har der været en diskussion om byfornyelse. Jeg skal nøjes med at sige mange tak for, at man står ved forliget. Jeg har endda indtryk af, at man også er glad for den nye byfornyleslov, som giver mange muligheder. Det er rigtigt, men den ikke er centralistisk. Den er kun centralistisk på den måde, at den giver muligheder til de kommuner, som vil benytte sig af den.

Lad mig så slutte med at citere en anden, og det er så en beboerformand fra Esbjerg for nu at tage en fra en anden del af landet. Han hedder Jens Cramon, og han siger:

»Man når aldrig det endelige mål. Der er hele tiden nye ideer og initiativer på vej i et dynamisk samfund, således også her i Hedegårdene og Kvaglund.«

Jeg synes, at det er vigtigt at understrege, at det er en udvikling, der sker, og at den er blevet mere positiv, end den var, da vi startede i 1993, og budskabet, der skal sendes ud til beboerne, er, at vi vil fortsætte med at støtte denne udvikling.